

Het klonk eenvoudig en was toch vreselijk moeilijk: *vivre le moment présent!* Niet aan het verleden denken, maar je helemaal op het nu richten. Isabelle zat met haar ogen dicht in de schaduw van een den en glimlachte. Genieten van het hier en nu was een hogere kunstvorm waar ze nog op moest oefenen. In haar vorige baan was ze erin getraind het heden steeds een beslissende stap vóór te zijn. Die permanente concentratie had haar gevormd. Ze had nooit geleerd om in het nu te leven, en al helemaal niet ervan te genieten, noch in haar werk, noch privé.

Maar ze boekte vorderingen. *Vivre le moment présent!* Ze likte met haar tong over haar lippen en dacht dat ze het zout van de nabije zee kon proeven. Het rook hier naar eucalyptus en dennen-naalden. En was dat nou de geur van cederhout? Ze hoorde het gelach van kinderen en zelfs het getjilp van een vogel.

Isabelle dwong zich haar ogen dicht te houden. Haar oude leven was voorbij, er dreigde geen gevaar, nergens vandaan, van niemand.

Ja, ze had veel bijgeleerd sinds ze in de Provence woonde. En vooral veel afgeleerd. Bijvoorbeeld om niet continu haar omgeving in de gaten te houden of...

‘Isabelle, wakker worden!’

Ze knipperde met haar ogen. Voor haar stond haar vriendin Jacqueline. Ze had haar niet horen aankomen. Dat zou haar vroeger nooit gebeurd zijn. En ook dat was een goed teken.

Jacqueline hield twee wijnglazen in haar handen. ‘Rosé, lekker koel.’ Ze ging bij Isabelle aan tafel zitten en hief haar glas. ‘Ik wil je feliciteren.’

‘Feliciteren? Hoezo?’

‘Met je beslissing om Parijs vaarwel te zeggen en in het zuiden te gaan wonen. Ik begrijp je met de minuut beter.’

Isabelle grinnikte. ‘*Oui, c’est pas mal*. Daar kan een mens best aan wennen.’

‘Je hebt het verdiend, na alles wat er is gebeurd.’

‘Als jij het zegt. Santé!’

Ze bedacht dat ze haar oude baan nooit zou hebben opgegeven als er geen bom was ontploft bij de Arc de Triomphe. Ze had die aanslag ternauwernood overleefd. Onder de tafel balde ze haar hand tot een vuist. Verdorie, nu dacht ze toch aan het verleden. *Vivre le moment présent!* Waarom was dat toch zo moeilijk?

‘Lief dat je me mee hierheen hebt genomen,’ zei Jacqueline. ‘Ik weet dat je eigenlijk helemaal niet zo’n plantenmens bent.’

Daar had ze gelijk in. Maar ook op dat gebied ging Isabelle vooruit. Bovendien was Jacqueline maar een paar dagen bij haar op bezoek, dus wilde ze al haar wensen vervullen.

‘Geen probleem, ik heb het hier naar mijn zin.’

Dat was niet gelogen. Tot haar eigen verbazing had ze het inderdaad naar haar zin. Ze zaten op het terras van Café La Ferme, een voormalige tuinmanswoning midden op het Domaine du Rayol. De botanische tuinen waren begin twintigste eeuw door een particulier aangelegd in Canadel-sur-Mer, pal aan zee. Later waren ze in vergetelheid geraakt en aan verwaarlozing ten prooi gevallen. Tegenwoordig waren de tuinen beschermd en groeide er op meer dan twintig hectare een ongekende verscheidenheid aan geneeskrachtige planten van over de hele wereld. Er stonden diverse gebouwen op het terrein die er niet al te best aan toe waren, maar daardoor juist een broze charme uitstraalden. Een daarvan was het eenvoudige Café La Ferme, waar ze nu zaten. Direct erachter groeiden agaven, yucca’s en reusachtige zuilcactussen. Jacqueline, die een zwak had voor exotische planten, leek haar geluk niet op te kunnen. Tijdens hun rondwandeling tot nu toe had ze continu foto’s gemaakt. En daar zou ze dadelijk mee doorgaan, net als met het spuien van botanische wetenswaardigheden, die Isabelle geduldig aanhoorde. Sommige waren zelfs interessant.

In de botanische tuinen van Rayol vergat je moeiteloos de nabijheid van de chique en mondaine plaatsen aan de Côte d’Azur. Je waande je er in een andere, tragere wereld. Dat was uitgesproken

heilzaam, maar zoals al snel zou blijken een illusie, want opeens klonken er sirenes. Daarna haastten zich ambulancemedewerkers met eerstehulpkoffers voorbij. Niet veel later volgden agenten in uniform. Een paar kwamen weer terug omdat ze in de wirwar van paden verkeerd waren gelopen, en kozen een ander pad.

‘Er is iets gebeurd,’ merkte Jacqueline op.

Vast en zeker. Maar dat was geen reden om niet in alle rust hun rosé op te drinken. Al snel waren ze de enigen in Café La Ferme. Alle andere gasten waren nieuwsgierig geworden en opgestaan om de ambulancemedewerkers en agenten te volgen.

‘Kom, laten we de andere kant op gaan,’ stelde Isabelle voor. ‘Daar hebben we het park voor onszelf.’

‘Goed idee. Ergens daarginds moet de vroegere boomgaard zijn.’

Twintig minuten later kwamen ze bij een klif, waar het gedaan was met de rust. Het leek wel of alle bezoekers van de tuinen zich hier hadden verzameld.

Jacqueline liet zich door hun nieuwsgierigheid aansteken en drong naar voren. Ze wenkte Isabelle haar te volgen, wat die slechts met tegenzin deed, want ze had een hekel aan samenscholingen. Onder een breed uitgegroeide zeeden was een hek. Daarvandaan kon je omlaagkijken naar de voet van de kliffen. Als je ver vooroverboog, zag je niet alleen de agenten en de ambulancemedewerkers, maar ook...

Jacqueline sloeg geschrokken een hand voor haar mond. Isabelle was minder teergevoelig. Ze vond het tafereel zelfs getuigen van een zekere schoonheid. Op de roodachtige rotsen waar de zee op brak lag een bewegingloze vrouw, alsof ze daar was neergevlijd. Ze droeg het ordgewaad van een non. Het leek wel een schilderij. Het tragische eraan was alleen dat ze overduidelijk dood was.

Jacqueline stootte Isabelle aan. ‘Kom, dan gaan we het van dichterbij bekijken.’

Isabelle aarzelde. ‘Waarom?’

‘Een lijk, dat valt onder jouw bevoegdheid.’

‘Nee zeg, ben je nou helemaal.’

‘Ach, kom op. Daar ligt een dode non! Dan kunnen we toch niet zomaar weglopen om exotische planten te gaan bekijken?’

Dat was precies wat ze zouden moeten doen, dacht Isabelle.

Ze keek Jacqueline weifelend aan. Maar als zij het per se wilde, waarom niet?

‘Zoals je wilt. Laten we maar gaan kijken.’

Naast het hek was een opening. Isabelle wurmde zich erdoorheen, gevolgd door Jacqueline. Zich vasthoudend aan het struikgewas klauterden ze naar beneden.

Een jonge politieagent versperde hun opgewonden de weg.

‘Dit gebied is door de politie afgesloten,’ blafte hij. ‘Ramptoe-
risten hebben hier niets te zoeken. Maak onmiddellijk dat u weg-
komt!’

Isabelle liet hem zwijgend haar legitimatie zien.

De agent sperde zijn ogen open. ‘O, pardon, Madame le Com-
missaire,’ stamelde hij. ‘Ik kon natuurlijk niet weten... Eh, neemt
u me alstublieft niet kwalijk.’

‘Geen probleem, u doet alleen maar uw werk. Ik kan ramptoe-
risten zelf ook niet uitstaan. Wat is er gebeurd?’

Hij wees over zijn schouder. ‘Er ligt daar een dode non.’

Ja, dat hadden ze zelf ook al gezien.

‘Hoe is ze aan haar einde gekomen?’

‘Vermoedelijk uitgeleden en ongelukkig gevallen. Alle hulp
kwam te laat. Meer weet ik niet, agent Poullin heeft de leiding
over het onderzoek. Hij staat daarbeneden.’

‘Ik zie hem staan, ja. Mag ik er even langs, alstublieft?’

‘Vanzelfsprekend, Madame le Commissaire. Vergeeft u me alstu-
blieft mijn onhandigheid.’ Hij kuchte verlegen en wees naar Jacque-
line. ‘Maar uw gezelschap mag niet mee, dat begrijpt u vast wel.’

Isabelle kon er niets aan doen; ze moest glimlachen. ‘Mijn beste
collega,’ zei ze, ‘maak liever geen twee keer dezelfde fout.’

Jacqueline hield hem haar legitimatie van de Police Nationale al
onder de neus. Die was door Maurice Balancourt persoonlijk uit-
gegeven en door de minister van Binnenlandse Zaken ondertekend.
De jonge agent werd rood en struikelde bijna.

Isabelle hield hem vast. ‘Voorzichtig, één slachtoffer is wel ge-
noeg voor vandaag.’

Agent Poullin kende Isabelle en begroette haar vriendelijk, zij het
duidelijk verbaasd. Hij had er niet op gerekend dat zij zou op-
duiken en vroeg of ze over de zaak was ingelicht. Maar toen be-

antwoordde hij zijn vraag zelf al: dat was natuurlijk nauwelijks mogelijk. Ten eerste niet in zo korte tijd en ten tweede ging het niet om een strafzaak maar om een doodnormaal, zij het zeer tragisch, ongeluk.

Isabelle antwoordde dat ze hier privé was om de tuinen van Rayol te bezoeken, samen met een collega uit Parijs. Poullin stak opgelucht een sigaret op.

Ze kon zich indenken wat er in zijn hoofd omging. Dat er een commissaris opdook die bekendstond om haar onconventionele werkwijze en om het feit dat ze haar opdrachten ontving van de hoogste instantie in Parijs betekende niets goeds. Zoiets kon je mooiste dag verpesten.

Poullin wees met de sigaret naar boven, waar een paar lage struiken over de steile rotshelling omlaaggingen. ‘Daar is de zuster zo ver voorover gebogen dat ze haar houvast verloor en viel.’

Jacqueline fluisterde: ‘*Quelle tragédie!*’

Hij fronste. ‘Nonnen mogen zichzelf dan als engelen beschouwen, ze kunnen niet vliegen.’

Isabelle vond het niet grappig, maar hield haar commentaar voor zich.

‘Waarom heeft ze het risico genomen?’ vroeg Jacqueline. ‘Dan moet ze toch eerst door de opening in het hek gegaan zijn.’

‘Ja, dat is precies wat ze heeft gedaan. Enkele getuigen hebben het haar zien doen. Die vonden het ook al zo raar.’ Poullin keek weer naar boven. ‘Volgens mij moet je wel heel veel vertrouwen in God hebben om daar zulke capriolen uit te halen.’

Jacqueline knikte. ‘Blijft de vraag wat voor reden ze daarvoor had.’

Isabelle moest glimlachen. Haar vriendin was behoorlijk vasthoudend.

‘Heel eenvoudig. Daarboven groeien zeldzame geneeskrachtige kruiden. De non verzamelde die.’ Hij wees naar een linnen zakje dat naast de dode vrouw lag. ‘Een van de tuinlieden van het park heeft net gekeken wat ze had meegenomen. De non groef de planten met wortel en al uit. Dat is natuurlijk verboden.’ Hij schraapte zijn keel en schonk hun een scheve grijns. ‘Ook kleine zonden bestraft God onmiddellijk.’

Isabelle liep naar de dode non, bleef naast haar staan en bekeek

haar. De vrouw lag op haar rug. Haar kap was afgegleden, dus je zag haar korte bruine haar. Ze was nog jong en zag er aantrekkelijk uit. Er was iets aan het tafereel wat Isabelle stoorde, maar ze kon niet zeggen wat het was. Het was niet de bloederige mond. Niet alleen, in elk geval.

Had ze verwacht dat een kloosterlinge die haar leven aan God had gewijd, in de dood gelukkig zou glimlachen en haar handen in gebed gevouwen zou hebben? Nee, natuurlijk niet. Wat was het dan wel?

‘Dit is niet exact de positie waarin ze is gevonden, wel?’

Agent Poullin schudde zijn hoofd. ‘Nee, natuurlijk niet. De ambulancemedewerkers hebben geprobeerd haar te reanimeren. Maar na een tijdje hebben ze het opgegeven.’

‘Hebben jullie haar identiteit kunnen vaststellen?’ vroeg Isabelle.

‘Nog niet, ze heeft geen identiteitsbewijs bij zich.’ Poullin haalde zijn schouders op. ‘Maar dat zal niet moeilijk zijn. Het is een kwestie van tijd. Bovendien was hier net een kerel van de pers die foto’s heeft gemaakt. Morgen staat het in de krant. Dan zal zich wel iemand melden.’

‘Dat wordt vast een mooie kop,’ merkte Jacqueline op.

Ze had waarschijnlijk gelijk, dacht Isabelle. Mooi in de zin van smakeloos.

‘Ik vraag me af hoe de non naar het Domaine is gekomen,’ dacht ze hardop na.

‘Geen idee,’ antwoordde Poullin. ‘Maar in Canadel-sur-Mer is een bushalte.’

‘Wie heeft haar gevonden?’

‘Een ouder echtpaar uit België dat foto’s aan het maken was.’ Poullin nam een trekje van zijn sigaret en keek haar met tot spleetjes geknepen ogen aan. ‘Waarom stelt u al die vragen?’

Ja, waarom eigenlijk? Daar was geen reden voor. Ze volgde de gebruikelijke routine, maar daar was hier geen aanleiding toe, moest ze toegeven. De non had geneeskrachtige kruiden verzameld die boven aan de rand van het klif groeiden. Dat hadden mensen haar zien doen. Ze droeg sandalen met gladde zolen. Een tragisch ongeluk, de agent had gelijk.

Ze dwong zich tot een glimlach. ‘Beroepsmatige nieuwsgierigheid, die schakel je niet zomaar uit.’

Hij knipte zijn sigaret in de richting van de zee. ‘Dat begrijp ik.’ Weer kneep hij zijn ogen tot spleetjes. ‘En u bent echt maar toevallig hier?’

‘Ja, en we gaan ook alweer weg. We zullen jullie niet langer storen bij jullie werk.’

‘U stoort niet. Ik wacht op de arts. Die moet ten overvloede de dood vaststellen. Daarna gaat de non de blikken trommel in en kan ze weg.’

Blikken trommel? Kon het nog smakelozer? Isabelle was niet gediend van zijn cynische praatjes. Maar ze kwamen veel voor onder politieagenten, misschien uit zelfbescherming, om geen emoties te hoeven toelaten. Vandaar ook de macabere humor. Wat had hij nou gezegd? Nonnen mogen zichzelf dan als engelen beschouwen, ze kunnen niet vliegen. Isabelle wierp een laatste blik op het lijk. Nee, vliegen kon ze niet, maar de non had wel het gezicht van een engel, als je die bloederige mond buiten beschouwing liet.

Op de terugweg naar Fragolin hadden ze rijkelijk de tijd om te kletsen. Strikt genomen was het vooral Jacqueline die onafgebroken praatte, terwijl Isabelle voornamelijk luisterde. Ontspannen stuurde ze haar Renault over de smalle weg. Ze had er al zo vaak gereden dat ze elke bocht kende. Je kwam maar zelden een auto tegen, maar als dat gebeurde, werd het wel erg krap. Wie niet uitkeek, kwam met zijn rechterwielen in de greppel langs de weg. Dat was niet alleen een kwestie van inzicht, maar ook van lef. Haar was het nog nooit overkomen. Het klopte nou eenmaal niet dat de verstandigste altijd opzijging. Op deze wegen was je dan al snel de domste.

‘Ik had medelijden met die jonge agent,’ zei Jacqueline. ‘Ik voelde me haast schuldig toen ik mijn legitimatie onder zijn neus hield.’

Isabelle glimlachte, schakelde terug en nam de volgende bocht. ‘Waarom? Dat was grappig.’

‘Hij dacht vast dat ik heel belangrijk was, terwijl ik toch maar...’

‘Je kent Miss Money Penny toch uit de James Bond-films,’ onderbrak Isabelle haar. ‘Die bewaakt het kantoor van M bij de Britse geheime dienst MI5. Zo iemand ben jij ook, alleen heet onze baas Maurice Balancourt. Veel belangrijker kan het volgens mij niet.’

‘Dat klopt wel, maar niet wat mijn persoontje betreft. Over Maurice gesproken, het gaat beter met hem.’

‘Na zijn galblaasoperatie? Daar ben ik blij om. Mag hij alweer roken?’

‘Nog niet. Hij moet zijn dierbare sigaren de komende dagen nog laten liggen.’ Jacqueline trok een grimas. ‘Maar dat houdt hij vast niet vol.’

‘Geen probleem, hij legt het verbod gewoon naast zich neer.’

‘Dat mag ik hopen, want zonder zijn sigaren is hij onuitstaanbaar. Hoe dan ook, morgen moet ik terug. De ouwe kan elke dag weer op kantoor verschijnen. Jammer, ik zou graag nog even blijven.’

‘Dan moet je gewoon terugkomen, je bent altijd van harte welkom.’

‘Dat zal ik zeker doen.’

‘Vanavond vieren we je afscheid in de bistro van Jacques. Clodine komt ook.’

‘En de burgemeester?’

Isabelle glimlachte. ‘Thierry? Ja, ik denk dat hij zich ook wel zal laten zien. Dat weet ik zelfs wel zeker.’

Isabelle haalde een paar fietsers in die tegen de berg op ploeterden. Ze merkte dat Jacqueline haar van opzij aankeek.

‘En hoe gaat hij ermee om?’ vroeg haar vriendin.

Ze wist precies waar Jacqueline op doelde, maar deed alsof haar neus bloedde. ‘Waarmee?’

‘Met jullie “arrangement”. Je was tenslotte twee weken geleden nog met Rouven op Saint-Barthélemy in de Caraïben. Weet Thierry daarvan?’

‘Natuurlijk, maar we hebben het er niet over. Ik ben nu toch weer hier.’

Jacqueline lachte. ‘Wat een cool mens ben je. Je hebt gewoon twee mannen tegelijk.’

‘Niet tegelijk. Om de beurt.’

‘Ik had nooit gedacht dat dat zou werken.’

Isabelle wierp haar een blik toe en glimlachte veelbetekenend. ‘Ik ook niet.’

Verder zei ze er niets over. Het arrangement was inderdaad bijzonder... en de afloop nog onzeker. In Fragolin had ze een relatie met Thierry Blès, de burgemeester. En tussendoor gunde ze zich time-outs met Rouven Mardrinac, miljardair, bon vivant en kunstverzamelaar. Thierry en Rouven kenden elkaar en wisten van elkaar. Rouven was een ontspannen type, hij nam het luchtig op. Thierry was van nature juist jaloers en moest zijn gevoelens opzijzetten om haar uitstapjes te kunnen accepteren. Ze had gehoord dat hij heimelijk therapie volgde. Geen goed teken. En zichzelf? Wat

mankeerde haar? Ze had geen therapie nodig, maar was zij echt gelukkig?

‘Ik moet de hele tijd aan die dode non denken,’ onderbrak Jacqueline haar overpeinzingen.

Isabelle was blij met de verandering van onderwerp.

‘Ja, ik ook.’

‘Een tragisch ongeluk. Heb je gezien hoe knap ze was?’

Isabelle knikte. Maar waarom zouden jonge nonnen lelijk moeten zijn? En maakte dat iets uit?

‘Waarom zat er bloed op haar mond?’ vroeg Jacqueline.

‘Misschien heeft ze na haar val nog even geleefd en bloed uitgespuugd. Daarna kwamen de ambulancemedewerkers en die hebben geprobeerd haar te reanimeren.’

‘Ja, zo zal het wel zijn gegaan.’

Een halfuur later zette Isabelle haar vriendin af bij de Auberge des Maures. Jacqueline wilde voor het avondeten nog even rusten en zich opfrissen. Isabelle besloot kort in het commissariaat langs te gaan, waar haar assistent het fort bewaakte. Hij had net zo goed vrij kunnen nemen, omdat ze momenteel geen zaak onder handen hadden. Maar *sous-brigadier* Jacobert Apollinaire Eustache was erg gewetensvol en vond dat ook nietsdoen een zinvolle structuur kreeg door vaste werktijden.

Op weg naar het *hôtel de ville*, waar haar commissariaat gevestigd was, kwam ze langs Aux saveurs de Provence. Clodine was klanten aan het helpen en zwaaide opgewekt naar haar. De zaak met Provençaalse zeepjes, geuren en kruiden leek prima te lopen. Gniffelend keek ze naar een standaard met foto’s van Henri Matisse en een danseres die model voor hem stond. Dat was weer een ander verhaal.

Terwijl ze de deur van haar kantoor opende, vroeg ze zich af in welke toestand en vooral welke lichaamshouding ze Apollinaire zou aantreffen. Staand op zijn hoofd, met afgezakke broekspijpen en vrij uitzicht op zijn verschillend gekleurde sokken? Languit op zijn bureau liggend om zijn tussenwervelschijven te ontlasten? Of een meditatief gesprek voerend met de cactus op de vensterbank?

Niets van dat alles. Hij was altijd weer goed voor verrassingen. Deze keer in omgekeerde zin. Apollinaire zat wakker en relatief

netjes aan zijn bureau. Netjes? Nou ja, zijn ongekamde haar stond overeind. Aan de ene kant was de mouw van zijn overhemd opgerold, aan de andere kant niet. Hij legde de schaar weg waarmee hij aan het toetsenbord van zijn computer had zitten prutsen.

‘Bonjour, madame, ik had vandaag niet meer op uw gewaardeerde verschijning gerekend. Hoe was het in het Domaine du Rayol?’

Ze wierp een blik op de vensterbank. ‘Ik heb slecht nieuws voor je. Onze cactus is een echte stakker. In het Domaine staan exemplaren van meer dan twee meter hoog.’

Apollinaire schudde zijn hoofd in protest. ‘Wat onze *Pilosocereus chrysoatele* betreft zijn minderwaardigheidscomplexen volstrekt niet op z’n plaats. Ten eerste heeft zijn bonsaiachtige verschijning met zijn specifieke soort te maken, ten tweede zal hij nog groeien – wat overigens wel enige tijd in beslag zal nemen – en ten derde...’ Hij keek zoekend om zich heen. ‘Ten derde zouden we in ons kantoor echt geen plaats hebben voor een reusachtige cactus van de soort *Carnegiea gigantea*.’

Het verbaasde haar niet dat hij de Latijnse namen paraat had. Evenmin als de ernst waarmee hij op haar opmerking reageerde. Of speelde er nou toch een glimlachje om zijn mond?

‘Wat is er met je toetsenbord?’

‘Functie-uitval van veelgebruikte toetsen.’ Hij wuifde het weg. ‘Dat valt vast wel op te lossen.’ Het glimlachje veranderde in een brede grijns. ‘Of ik sluip morgenvroeg het kantoor van de burgemeester binnen en ruil de toetsenborden om. Hij heeft hetzelfde model.’

Ze keek hem met gespeelde ontzetting aan. ‘Zou je dat doen?’

‘Nee, natuurlijk niet. En anders zou ik het u niet vertellen.’

Isabelle keek naar haar opgeruimde bureau en wierp een blik in het bakje Ingekomen Post. Haar e-mail had ze onderweg al gecontroleerd.

‘Afgezien van je toetsenbord is er niets nieuws, wel?’

‘Voor het Café des Arts is vannacht een bistrostoel gepikt. Maar met dat zware misdrijf houdt de gendarmerie zich al bezig. Verder is alles rustig. In elk geval hier in Fragolin.’

Dat er niets gebeurde was normaal in haar slaperige dorp. Dat was de reden waarom haar commissariaat ook andere taken had, die noch duidelijk waren gedefinieerd, noch door iemand vanbui-

ten te begrijpen waren. Ze bepaalde namelijk ofwel zelf haar jurisdictie of kreeg een *mission spéciale*, een speciale opdracht van Maurice Balancourt uit Parijs. Maar die had het nu druk met zijn inmiddels verwijderde galblaas.

‘Nou, geweldig. Dan kan ik wel weer gaan.’ Ze knipte met haar vingers. ‘Er schiet me nog wel iets te binnen. Je zou eens kunnen uitzoeken of er ergens een jonge non wordt vermist.’

Hij keek haar verbaasd aan. ‘Een non? Waarom, hebt u er een gevonden?’

‘Ik niet, maar in het Domaine du Rayol is vanmiddag het lijk van een non aangetroffen. Wij waren toevallig in de buurt.’

Apollinaire sloeg een kruis. ‘*Oh mon Dieu!* Als ze jong was, zal ze niet aan ouderdomszwakte zijn overleden. Wat is er gebeurd?’

‘Het ziet ernaar uit dat ze bij het zoeken naar kruiden is uitgegleden en van de rotsen is gevallen. Een tragisch ongeluk.’

‘Kruiden zoeken, uitgegleden, gevallen,’ herhaalde Apollinaire, zoals zijn gewoonte was. ‘Uitzoeken of en waar ze vermist wordt.’

Isabelle knikte. ‘Ze had trouwens geen identiteitsbewijs bij zich. De zaak is in handen van agent Poullin.’

‘Poullin? Die ken ik uit Toulon; hij gaat vreemd.’

‘Wat hier niet ter zake doet.’

‘U hebt gelijk. Mag ik zolang uw toetsenbord lenen?’

‘Natuurlijk, als ik het maar weer terugkrijg. Het heeft trouwens geen haast, het gaat ons eigenlijk niet aan. Maar Poullin maakte een luie indruk, die doet waarschijnlijk niets.’

‘Ga daar maar van uit. Poullin is een slome duikelaar.’

‘Nou, dan ga ik maar. Ik heb straks met Jacqueline afgesproken in de bistro. Het is haar laatste avond hier. Je mag ook wel komen als je wilt.’

‘Heel vriendelijk, dank u, maar Shayana wacht op me. Ze maakt haar beroemde couscous naar oud Tunesisch recept van haar familie. Helaas zonder kamelenvlees, want dat verkoopt onze *boucherie* nou eenmaal niet.’